

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλή Ανάσταση!

Διαβάσαμε κάπου:

«Η έκτη και τελευταία εβδομάδα της Μ. Σαρακοστής ονομάζεται "Εβδομάδα των Βαΐων". Για έξι μέρες πριν το Σάββατο του Λαζάρου και την Κυριακή των Βαΐων η λατρεία της Εκκλησίας μας ωθεί να ακολουθήσουμε το Χριστό καθώς πρώτος αναγγέλλει το θάνατο του φίλου Του στη Βηθανία και στην Ιερουσαλήμ. Η τελευταία εβδομάδα δηλαδή περνάει με πνευματική περισυλλογή πάνω στην ερχόμενη συνάντηση του Χριστού με το θάνατο - πρώτα στο πρόσωπο του φίλου Του Λαζάρου, έπειτα στο θάνατο του ίδιου Του Χριστού. Πλησιάζει «η ώρα του Χριστού» για την οποία τόσο συχνά μιλούσε και προς αυτήν προσανατολιζόταν όλη η επίγεια διακονία Του.»

Π. Αλέξανδρος Σμέμαν

Κυριακή των Βαΐων

Την ημέρα αυτή γιορτάζουμε την πανηγυρική είσοδο Του Κυρίου Ιησού Χριστού στην Ιερουσαλήμ. Βρισκόμαστε στο ξεκίνημα της Μεγάλης Εβδομάδας και συνεπώς η είσοδος Του στα Ιεροσόλυμα είναι η προετοιμασία για τη δική μας είσοδο στη Σταύρωση και την Ανάσταση Του Χριστού.

Ύστερα από την εκ νεκρών ανάσταση του Λαζάρου πολλοί άνθρωποι που είδαν το γεγονός πίστευαν στο Χριστό. Αποφασίστηκε, λοιπόν, από τη συναγωγή των Ιουδαίων να σκοτώσουν όχι μόνο το Χριστό, αλλά και τον ίδιο το Λάζαρο.

Έφυγε, λοιπόν, ο Ιησούς δίνοντας τόπο στην οργή. Οι Ιουδαίοι μάλιστα σχεδίαζαν να τον φονεύσουν κατά τη διάρκεια της εορτής του Πάσχα. Έξι ημέρες, λοιπόν, πριν από το Πάσχα -λέει το ιερό Ευαγγέλιο- ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία, όπου έμενε ο Λάζαρος, ο οποίος είχε πεθάνει (και αναστήθηκε). Εκεί Του παρέθεσαν τράπεζα κι ο Λάζαρος έφαγε μαζί Του, ενώ η αδελφή του Λαζάρου, η Μαρία, άλειψε με μύρο τα πόδια του Χριστού. Ερχόμενος ο Ιησούς από τη Βηθανία στα Ιεροσόλυμα, έστειλε δύο από τους Μαθητές του και του έφεραν ένα γαϊδουράκι. Και κάθισε πάνω του για να μπει στην πόλη. Και τότε Αυτός που έχει θρόνο τον ουρανό, καθισμένος πάνω στο πουλάρι μπήκε στην Ιερουσαλήμ. Ο δε λαός, ακούγοντας ότι ο Ιησούς έρχεται, πήραν αμέσως στα χέρια τους βράγια από φοίνικες και βγήκαν να τον υποδεχτούν. Και άλλοι μεν με τα ρούχα τους, άλλοι δε κόβοντας κλαδιά από τα δέντρα, έστρωναν το δρόμο απ' όπου ο Ιησούς θα περνούσε.

Και όλοι μαζί, ακόμα και τα μικρά παιδιά, φώναζαν: «Ωσαννά· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλεύς του Ισραήλ».

Αυτό συνέβη, επειδή το Πανάγιο Πνεύμα κίνησε τις γλώσσες τους να δοξολογήσουν και να υμνήσουν το Χριστό. Μέσω των βαΐων, δηλαδή των κλάδων (βαΐον στα Εβραϊκά λέγεται το τρυφερό κλαδί), φανέρωναν εκ των προτέρων τη νίκη του Χριστού εναντίον του θανάτου, γιατί οι Εβραίοι συνήθιζαν στις γιορτές των Επιπινικίων να τιμούν και να υποδέχονται τους νικητές αγώνων ή πολέμων με κλωνάρια αειθαλών δέντρων. Το πουλάρι εκείνο συμβόλιζε το πλήθος των εθνικών, πάνω στο οποίο κάθισε ο Χριστός και αναπαύτηκε κι ανακηρύχτηκε τροπαιούχος, νικητής και Βασιλιάς ολόκληρης της γης.

Ο Χριστός εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα «επί πύλων ονού». Πορεύεται και οι Ισραηλίτες τον υποδέχονται με τιμές ως Βασιλιά. Εκείνος δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στις τιμές, δεν περιορίζεται στο πανηγύρι, στην πρόσκαιρη δόξα, αλλά προχωρεί στο σταυρό και την Ανάσταση.

Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα είναι τελικά η είσοδος του μαρτυρίου στην επίγεια ζωή του Κυρίου. Σε λίγες ημέρες θα μαρτυρήσει και θα θανατωθεί στο σταυρό, για να θανατώσει το θάνατο και να χαρίσει τη ζωή.

Η πορεία προς τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό πλησιάζει στο αποκορύφωμά της. Ο Χριστός έρχεται στον τόπο της συνάντησής, τη νέα Ιερουσαλήμ, την Εκκλησία Του, όπως πήγε τότε στην παλαιά Ιερουσαλήμ. Και όπως οι Ισραηλίτες τότε, έτσι και εμείς τώρα τον υποδεχόμαστε με πολλές τιμές. Με λουλούδια, με κεριά, με τελετές, με καινούργια ρούχα, με εορταστική ατμόσφαιρα και με εκδηλώσεις ενθουσιασμού, αλλά όπως και εκείνοι τότε, έτσι και εμείς τώρα δεν προχωρούμε πέρα από το πανηγύρι.

Παραμένουμε μόνιμα στην Κυριακή των Βαΐων. Περιοριζόμαστε στις εξωτερικές εκδηλώσεις. Δεν προχωρούμε πέρα απ' αυτές κι έτσι, αν και τον είδαμε το Χριστό για μια στιγμή φευγαλέα, τον χάνουμε, γιατί Αυτός δεν παραμένει στην Κυριακή των Βαΐων όπως εμείς. Αυτός δεν περιορίζεται στο πανηγύρι. Αυτός δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στις τιμές. Αυτός προχωρεί στο σταύρωμα. Αυτός επείγεται να σταυρώσει την αμαρτία για να θανατώσει το θάνατο και να αναστήσει τον άνθρωπο. Αν θέλουμε να μη χάσουμε από τα μάτια μας το Χριστό και να μπορέσουμε να βρεθούμε κοντά Του τη στιγμή της δόξας Του πρέπει να τον ακολουθήσουμε.

Η σημερινή θριαμβευτική Του είσοδος είναι και η αρχή του Πάθους Του. Ο κόσμος περίμενε αρχηγό και βασιλιά και βρίσκει τον Σωτήρα των ψυχών τους. Τίποτε δεν χολώνει τον άνθρωπο τόσο πολύ όσο η ελπίδα που χάθηκε, που διαψεύστηκε· κι αυτό εξηγεί γιατί οι άνθρωποι που μπόρεσαν να τον υποδεχθούν με τόση θέρμη, εκείνοι που υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες της ανάστασης του Λαζάρου και είχαν δει τα θαύματά Του, εκείνοι που είχαν ακούσει τη διδασκαλία Του και θαύμαζαν την κάθε Του λέξη όντες έτοιμοι να γίνουν μαθητές Του τον «καλό» καιρό, απομακρύνθηκαν από κοντά Του την ώρα του πάθους και Του γύρισαν την πλάτη· λίγες ημέρες δε μετά φώναζαν «Σταύρωσον, σταύρωσον Αυτόν».

Κι Εκείνος πέρασε όλες αυτές τις μέρες μόνος, γνωρίζοντας τι τον περίμενε, εγκαταλειμμένος από όλους εκτός από τη Μητέρα Του, που παράστηκε σιωπηλά, όπως είχε κάνει σε όλη τη ζωή Της, μένοντας στην τραγική άνοδό Του στο Σταυρό· Εκείνη που είχε δεχθεί τον Ευαγγελισμό, το ευφρόσυνο νέο, αλλά και που είχε εν σιωπή ακούσει την προφητεία του Συμεών για τη ρομφαία που θα διαπερνούσε τη μητρική Της καρδιά.

Περιεχόμενα τεύχους:

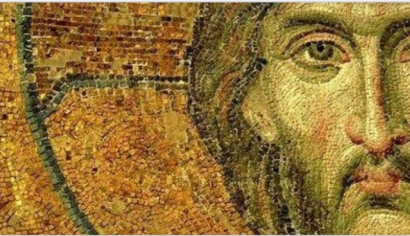
Κυριακή των Βαΐων	1
Μεγάλη Δευτέρα	2
Μεγάλη Τρίτη	2
Μεγάλη Τετάρτη	3
Μεγάλη Πέμπτη	3
Μεγάλη Παρασκευή	4
Μεγάλο Σάββατο	4
Η Συνάντηση	5
Κυριακή του Πάσχα	5
Η Ορθοδοξία και η Ανάσταση	6

Μεγάλη Δευτέρα

Η Μεγάλη Δευτέρα είναι για την Εκκλησία αφορμή να θυμηθούμε τον πάγκαλο Ιωσήφ. Είναι γνωστή η ιστορία του από την Παλαιά Διαθήκη. Τον πουλάνε τα αδέρφια του δούλο, βρίσκεται στην Αίγυπτο, η γυναίκα του κυρίου του Πετεφρή του επιτίθεται ερωτικά, αυτός την αποπέμπει, κλείνεται στη φυλακή, ερμηνεύει τα όνειρα του Φαραώ για τις παχιές και τις ισχνές αγελάδες, γίνεται στη συνέχεια ουσιαστικά πρωθυπουργός της Αιγύπτου, σώζει τον πατέρα του Ιακώβ, τ' αδέρφια του και όλο το λαό του Ισραήλ.

Στον οίκο του συναξαριού της ημέρας διαβάζουμε για τον Ιωσήφ μια παράξενη φράση: "Τον δουλωθέντα μεν τω σώματι, την ψυχήν δε αδούλωτον συντηρούντα". Ο Ιωσήφ έγινε δούλος εξωτερικά, στην ψυχή του όμως και στην σκέψη του παρέμεινε ελεύθερος. Είναι πολύ σπουδαία η φράση αυτή. Ο άνθρωπος συνήθως ταυτίζει την ελευθερία με την έλλειψη κάθε εξωτερικού καταναγκασμού. Σήμερα, ζούμε ελεύθεροι γιατί δεν έχουμε κάποιον να μας δυναστεύει, γι' αυτό άλλωστε αγωνιστήκαμε, γι' αυτό και η κοινωνία μας είναι δημοκρατική. Κάθε φορά μάλιστα που απειλούνται οι δημοκρατικές ελευθερίες και τα ατομικά δικαιώματα του οιοσδήποτε, υπάρχει γενική κινητοποίηση. Το ίδιο και όταν απειλείται η ελευθερία της πατρίδας, αλλά και το δημοκρατικό πολίτευμα. Παρά ταύτα, υπάρχει και μια άλλη μορφή ελευθερίας, η οποία δεν τυγχάνει της προσοχής μας όσο χρειάζεται.

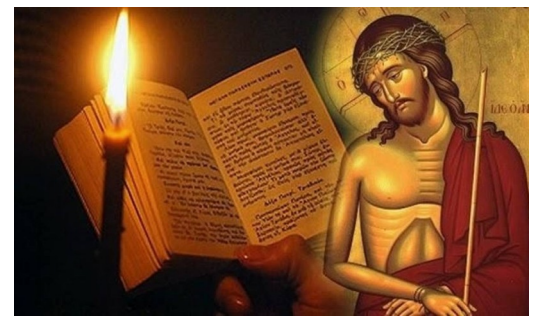
Πρόκειται για την ελευθερία της ψυχής. Αυτή δε συνίσταται μόνο στην ελευθερία σκέψης και λόγου, αλλά κυρίως στην ελευθερία της καρδιάς από τα πάθη και τις αμαρτίες. Σήμερα ισχύει σχεδόν αξιωματικά η αντίληψη ότι η προσωπική ηθική δεν πρέπει να υποτάσσεται σε οιοσδήποτε δεσμεύσεις, ότι η θρησκευτικότητα του ανθρώπου είναι δικαίωμα που κανείς μπορεί αν το ασκεί ή όχι και ότι ο άνθρωπος χρειάζεται να απολαμβάνει κάθε στιγμή της ζωής του τα πάντα, χωρίς φραγμούς και περιορισμούς.

Αυτό όμως αποτελεί μια πλάνη, "χείρονα της πρώτης". Διότι υποδουλώνει τον άνθρωπο στις ανάγκες του και τις επιθυμίες του, τον αφήνει δέσμιος των εξαρτήσεών του, δεν του επιτρέπει να σκεφτεί την εσωτερική του ζωή και τον καθιστά τελικά δούλο της αμαρτίας και της κακίας. Ο άνθρωπος που δεν αγωνίζεται για την εσωτερική ελευθερία υποτάσσει τον εαυτό του στο συμφέρον, αντιμετωπίζει τη ζωή μόνο με την οικονομίστικη και τεχνοκρατική λογική, δεν δέχεται να θυσιάσει τίποτα και τελικά, αντιστρέφονται οι χαρακτηρισμοί του συναξαριού: γίνεται "αδούλωτος τω σώματι και δουλωθείς τη ψυχή".

Η Εκκλησία, προβάλλοντας το υπόδειγμα του παγκάλου Ιωσήφ, μας δείχνει το ήθος της, που δεν είναι άλλο από την προσπάθεια απόκτησης της εσωτερικής ελευθερίας. Ο άνθρωπος που διαπνέεται από την ασκητική προοπτική, στερείται των επιθυμιών του, του εγωισμού του, αφήνει κατά μέρος το συμφέρον, προτιμώντας την αγάπη και την προσφορά, λειτουργεί

αρμονικά και ισορροπημένα στη σχέση σώματος και ψυχής, τελικά είναι ο πραγματικά ελεύθερος άνθρωπος.

Στην εποχή της κυριαρχίας των Μέσων, όπου η ελευθερία της σκέψης και της κριτικής παραμένει ένα μεγάλο ζητούμενο, ο καθένας έχει πολλά να διδαχθεί από την πορεία στην ελευθερία που μας προτείνει η Μεγάλη Εβδομάδα. Αρκεί να ζητήσει την ελευθερία, να βρει την αλήθεια κοντά στο Χριστό και να μην περιφρονεί αυτή την πραγματικά υπαρξιακή πορεία, ζώντας την δουλεία των παθών και την ψευδαίσθηση της εξουσίας και της ηδονής. Ο Ιωσήφ νίκησε τον εσωτερικό πόλεμο και τελικά δοξάστηκε, αποδεικνύοντας ότι η αδούλωτη ψυχή είναι αυτό που αξίζει κανείς να θυσιάσει πολλά. Γιατί μόνο τότε, όπως πάλι λέει το συναξάρι, ο Θεός δίνει "στέφος άφθαρτον"...

Μεγάλη Τρίτη

Η Μεγάλη Τρίτη είναι για την Εκκλησία αφορμή να θυμηθούμε την παραβολή των ταλάντων. Κάποιος άρχοντας πραγματοποιεί ένα μακρινό ταξίδι, και πριν φύγει μοιράζει στους δούλους του τμήματα από την περιουσία του. Στον ένα δίνει πέντε τάλαντα, στον άλλο δύο, στον τρίτο ένα. Μετά την επιστροφή του οι δούλοι του δίνουν λογαριασμό. Αυτός που πήρε πέντε τάλαντα, εργάστηκε και παραδίδει συνολικά δέκα, αυτό που πήρε δύο παραδίδει τέσσερα, ενώ αυτός που πήρε ένα, το επιστρέφει, διότι θεωρεί ότι ο κύριος του είναι σκληρός και θέλει να θερίσει εκεί που δεν έσπειρε. Τότε ο άρχοντας διατάσσει να του πάρουν το τάλαντο και να το δώσουν σ' αυτόν που έχει τα δέκα και να τον τιμωρήσουν, αποκόπτοντάς τον ουσιαστικά από την κοινωνία με τους άλλους!

κόπο και μια εγωιστική διάθεση, η οποία καθιστά το χάρισμα όχι αφορμή προσφοράς και θυσίας, αλλά αφορμή υπερηφάνειας και μονομέρειας.

Ο πετυχημένος άνθρωπος συχνά θεωρεί τον εαυτό του φορέα τελειότητας. Το χάρισμα δεν γίνεται αφορμή ελευθερίας, προσφοράς, ενδιαφέροντος για τον άλλο, αλλά μόνο ικανοποίησης του συμφέροντος και της φιλοδοξίας, ενώ άλλοτε υπάρχει η αίσθηση της κητικότητα, ότι το χάρισμα μας ανήκει και μπορούμε να το διαθέσουμε όπως εμείς θέλουμε. Γι' αυτό κι όταν τα χαρίσματα αμφισβητούνται, θιγόμεστε ακόμη περισσότερο.

Και τότε πραγματικά, "θα εισέλθουμε εις την χάραν του Κυρίου μας", δηλαδή στην κοινωνία της αγάπης και της προσφοράς, στην κοινωνία της ελευθερίας από την αυτάρκεια και τον εγωισμό...

Η Εκκλησία προτείνει στον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει πως ό,τι ξεχωριστό έχει, του δόθηκε από τον Θεό για να το καλλιεργήσει προς όφελος δικό του, αλλά κυρίως, προς όφελος των άλλων. Γι' αυτό δεν δέχεται ούτε τον εγωιστικό εγκλωβισμό στην αυτάρκεια των χαρισμάτων, ούτε την χρήση τους προς δόξαν του έχοντος, αλλά την λειτουργία του χαρίσματος προς όφελος της κοινότητας, των πολλών, της σύναξης. Η Εκκλησία δεν θέλει τον άνθρωπο εγκλωβισμένο στον ατομισμό, αλλά ζητά από τον καθένα την κοινωνική συνειδηση και προσφορά που θα τον κάνει να ζει για τους άλλους, και τους άλλους να ζουν γι' αυτόν!

Η εποχή μας είτε θεοποιεί τους χαρισματικούς ανθρώπους, εγκλωβίζοντάς τους στον εγωισμό και την κενοδοξία, είτε ισοπεδώνει τα χαρίσματα καθιστώντας τον άνθρωπο αριθμό στην απρόσωπη μάζα. Αν η κοινωνία μας συνειδητοποιήσει πόσο σπουδαίο είναι τα χαρίσματα να ελευθερώσουν τον έχοντα, αλλά και τον κόσμο, μέσα από την σωστή χρήση τους και την προσφορά, αλλά κυρίως μέσα από την αναφορά στο Θεό, τότε μέσα από αυτή την υγιή ταπεινώση της σχέσης με το Θεό το τάλαντο θα αξιοποιηθεί φιλοπόνως.

Στον οίκο του συναξαριού της ημέρας διαβάζουμε μια ενδιαφέρουσα φράση που απευθύνεται στον καθέναν από μας: "Το δοθέν σοι τάλαντον φιλοπόνως έργασαι". Το χάρισμα, γιατί αυτό είναι το τάλαντο, που έχει ο καθένας μας, ας εργαστεί με φιλοπονία, με επιμέλεια και με προθυμία, να το αξιοποιήσει. Τα χαρίσματα είναι πολύτιμα δώρα του Θεού στον κάθε άνθρωπο και υπάρχουν, σ' άλλον περισσότερα και σ' άλλον λιγότερα, αλλά πάντως δίδονται σε όλους. Το ερώτημα είναι κατά πόσον αξιοποιούνται.

Συνήθως, οι άνθρωποι νιώθουν περήφανοι για τις ικανότητές τους. Είναι αλήθεια πως πολλοί αγωνίζονται σκληρά για να πετύχουν στη ζωή τους, όχι μόνο επαγγελματικά. Το καλό όνομα, η αποδοχή και η υπόληψη της κοινωνίας προς τα ανθρώπινα πρόσωπα, εξαιτίας της ηθικής τους συμπεριφοράς και της προσπάθειάς τους να είναι "καλοί καγαθοί", αποτελούν σπουδαία κίνητρα στον αγώνα της ζωής. Ωστόσο, ταυτόχρονα με τις ικανότητες, εμφιλοχωρεί στον

Μεγάλη Τετάρτη

Η Μεγάλη Τετάρτη είναι για την Εκκλησία αφορμή να θυμηθούμε την αμαρτωλή γυναίκα, η οποία αλείφει τα πόδια του Χριστού με μύρο και δάκρυα, τα σκουπίζει με τα μαλλιά της και λαμβάνει από το Θεό την συγχώρεση για τις αμαρτίες της. Στον Όρθρο της ημέρας ψάλλουμε το τροπάριο της Κασσιανής, μεγάλης υμνογράφου του 9ου αιώνα μ. Χ., το οποίο αναφέρεται στην "εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσαν γυνήν", αλλά και μια σειρά άλλων ποιητικώτατων ύμνων που μαρτυρούν το γεγονός της αγάπης προς τον Χριστό, η οποία ελευθερώνει γνήσια τον άνθρωπο.

Σ' ένα από τα τροπάρια των Αποστίχων του Όρθρου διαβάζουμε μία φράση που πολλά έχει να πει: "Η απεγνωσμένη δια τον βίον και επεγνωσμένη δια τον τρόπον το μύρο βαστάζουσα προσήλθε σοι". Ο βίος είναι αμαρτωλός. Ερωτοτροπούμε και βιώνουμε την αμαρτία σε κάθε στιγμή της ζωής μας, είτε πράπτοντας το θέλημά μας και στηριζόμενοι στον εγωισμό μας είτε παραδίδοντας τον εαυτό μας στις αμαρτίες και τις ηδονές είτε απορρίπτοντας την παρουσία του Χριστού από τη ζωή μας. Κι όχι μόνο αυτό. Τις περισσότερες φορές δεν συνειδητοποιούμε το πόσο μας αγαπά ο Χριστός, με αποτέλεσμα να περιφρονούμε την παρουσία Του ολοκληρωτικά, να αρνούμαστε και να ακούσουμε το μήνυμά Του.

Η αμαρτωλή γυναίκα ήταν απεγνωσμένη, δηλαδή απελπισμένη για τη ζωή της. Όμως ήταν επεγνωσμένη για τον τρόπο, ήξερε πλέον καλά ποιος είναι ο δρόμος για τη σωτηρία. Η αγάπη προς τον Ιησού της έδειχνε την πορεία της αληθινής ελευθερίας. Γιατί η αγάπη μας κάνει ταπεινούς. Η αγάπη μας κάνει να κατανοούμε πως χρειάζεται η λύπη για ό,τι μας χωρίζει από τον Χριστό και η μετάνοια που μας ξαναφέρει κοντά Του. Η αγάπη μας βοηθά να δούμε ότι δεν μπορούμε να είμαστε αυτάρκεις, αλλά ότι χρειαζόμαστε τον Χριστό. Η αγάπη είναι αυτή που μας κάνει να τολμούμε. Να συγχωρούμε για να συγχωρεθούμε. Να πηγάει το δάκρυ της ευαισθησίας από την καρδιά μας για όλους, αλλά και για τον εαυτό μας. Να προστίπουμε στα πόδια του Λυτρωτή, αναζητώντας μια καινούρια αρχή.

Μεγάλη Πέμπτη

Η Μεγάλη Πέμπτη είναι για την Εκκλησία μας αφορμή να θυμηθούμε τον Μυστικό Δείπνο, την παράδοση δηλαδή του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, την προδοσία του Ιούδα, αλλά και την υπερφυή προσευχή του Κυρίου προς τον Πατέρα Του, να μην Τον αφήσει να πει το ποτήρι του Πάθους, αλλά και την υπακοή Του σ' Αυτόν. Το γεγονός όμως που δίδει διδάγματα στη ζωή μας είναι η ταπείνωση του Χριστού, ο οποίος έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του, πριν φάνε μαζί για τελευταία φορά. Στα καθίσματα του Όρθρου της ημέρας ψάλλουμε χαρακτηριστικά: "Ο λίμνας και πηγάς και θαλάσσας ποιήσας, ταπεινώσιν εκπαιδεύων αρίστην, λεντίω ζωννύμενος μαθητών πόδας ένιψε, ταπεινούμενος υπερβολή ευσπλαχνίας". Ο Δημιουργός του κόσμου ταπεινώνεται από την υπερβολική ευσπλαχνία Του για μας, αλλά και μας διδάσκει την άριστη οδό της ταπείνωσης.

Η βασικότερη αμαρτία του ανθρώπου είναι ο εγωισμός. Αυτός οδηγεί τον άνθρωπο στην εμπάθεια, αυτός δηλητηριάζει τις ανθρώπινες σχέσεις, καθώς δεν επιτρέπει την υποχώρηση και τη θυσία, αυτός οδηγεί στη ρήξη της αγάπης, αυτός βάζει τον άνθρωπο να θεωρεί τον εαυτό του θεό στη θέση του Θεού. Όταν μιλούμε για τον εγωισμό βέβαια, δεν εννοούμε ό,τι διαφοροποιεί τον άνθρωπο από τους άλλους, την έννοια του "εγώ", της προσωπικότητας. Εννοούμε την υπερτροφική ανάπτυξη αυτού του "εγώ", την άρνηση δηλαδή του ανθρώπου να ισορροπήσει στις σχέσεις του με τους άλλους, να συνειδητοποιήσει ότι η αγάπη είναι αυτή που εξασφαλίζει την αρμονία, ότι αν θυσιάζουμε την δική

Η εποχή μας έχει ως σημείο αναφοράς την εξουσία και τη δύναμη. Αυτός που αγαπά δεν σημαίνει και πολλά πράγματα. Ακόμα και η αγάπη εγκλωβίζεται στη λογική της αυτάρκειας και της απόλαυσης και γίνεται εγωισμός για δύο ή για πολλούς. Η Εκκλησία μας προτείνει την αγάπη που ελευθερώνει. Την αγάπη του Σταυρού και της Ανάστασης, γιατί ο Χριστός είναι η Αγάπη. Αλλά και όσοι Τον ακολούθησαν, με την αμαρτωλή γυναίκα στο επίκεντρο της ημέρας αυτής, την αγάπη βίωσαν και γεύτηκαν τη χαρά της αληθινής ελευθερίας.

Δεν απελευθερώνουν τον άνθρωπο οι γνώσεις, οι ηδονές, η δύναμη της τεχνολογίας, του χρήματος, η θαλπωρή του σώματος. Ούτε αποτελούν η φιλανθρωπία και η κοινωνική αλληλεγγύη λυτρωτικές δυνάμεις. Συμβάλλουν, αλλά δεν αντιμετωπίζουν αυτή την βαθύτατη υπαρξιακή ανάγκη του καθενός. Μονάχα η γνήσια κοινωνία με τον Χριστό οδηγεί στην επίγνωση του τρόπου της ελευθερίας. Αρκεί ένα δάκρυ, η σιωπή της μετάνοιας, η συγγνώμη, η προσφορά. Και τελικά, η δική Του παρουσία στη ζωή μας...

μας απόλαυση, την δική μας επιβολή στους άλλους, αν μάθουμε να ακούμε τους άλλους, αν μάθουμε να απλώνουμε το χέρι στους άλλους, αν μάθουμε να αφήνουμε το θέλημά μας κατά μέρος, τότε ζούμε την πραγματική ελευθερία.

Κι αυτή η ελευθερία βιώνεται μόνο μέσα από την ταπείνωση. Ταπείνωση σημαίνει υπακοή στο θέλημα του Θεού, γιατί ξέρουμε ότι Αυτός μας αγαπά. Ταπείνωση σημαίνει αναγνώριση της αδυναμίας και της αμαρτωλότητάς μας, μπροστά στην αγαθότητα του Θεού. Ταπείνωση σημαίνει ότι θεωρούμε από αγάπη τον εαυτό μας πιο αδύναμο από τους άλλους, πως όσο κι αν προσπαθούμε, δεν έχουμε αναπτύξει τα χαρίσματα που ο Θεός μας εμπιστεύθηκε, ότι δεν ζούμε για τους άλλους, αλλά μονάχα για τον εαυτό μας. Ταπείνωση σημαίνει κατανόηση στον πόνο, τη δυσκολία και την άρνηση του άλλου να συμπλεύσει με την επιθυμία μας, σημαίνει ανοχή εν αγάπη. Ταπείνωση είναι η γνήσια θυσία και προσφορά στον Άλλο, είναι το να πλύνεις τα πόδια του, να θεραπεύσεις τις ανάγκες του, να διακονήσεις και όχι να διακονηθείς, να συγχωρέσεις, ακόμα και τους εχθρούς σου!

Η εποχή μας έχει ως σημείο αναφοράς την υπερηφάνεια και την υπερηφάνη έναντι του άλλου, το υπερτροφικό εγώ μας ως κέντρο της ζωής. Προτιμούμε οι άλλοι να υπηρετούν τις ανάγκες μας και αρνούμαστε να δούμε τις δικές τους. Το "δικαίωμα" ως έννοια του πολιτισμένου κόσμου θριαμβεύει. Η Εκκλησία μας προτείνει την ταπείνωση του Χριστού ως τρόπο έκφρασης της υπερβολής της αγάπης, για να ξαναβρούμε την αληθινή ελευθερία. Γιατί ελευθερία σημαίνει να παραιτείσαι από τα δικαιώματά σου, χάριν της αγάπης προς τον άλλο. Κι αυτό δε γίνεται αν ο άλλος δεν είναι μοναδικός και ανυπέβλητης αξίας για σένα. Δεν γίνεται αν ο Άλλος δεν κατανοηθεί ως Αυτός για τον οποίο ο Χριστός ταπεινώθηκε και σταυρώθηκε, Αυτός που αγαπιέται από τον Χριστό εξίσου με σένα...

Μεγάλη Παρασκευή

Η Μεγάλη Παρασκευή μας φέρνει ενώπιον των Παθών του Κυρίου μας. Ο Χριστός υποφέρει, σταυρώνεται και πεθαίνει, για να μας οδηγήσει στην σωτηρία, την απαλλαγή από την φθορά και την αμαρτία που διαποτίζει την ύπαρξή μας και να μας δώσει την Ζωή. Στους Μακαρισμούς, που ψάλλουμε μετά την έξοδο του Εσταυρωμένου, διαβάζουμε χαρακτηριστικά: "Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσης την άφεσιν. Εκενήθης την πλευράν, ίνα κρουνούς ζωής αναβλύσης μοί". Η συγγνώμη του Σταυρού και η ανάβλυση της ζωής μέσα από το Πάθος, μας κάνουν να συνειδητοποιήσουμε ότι αληθινή ελευθερία δεν νοείται χωρίς θυσία.

Σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι η επιβίωση. Ο καθένας μας κάνει ό,τι μπορεί για να ζήσει και να ζήσει καλύτερα. Η επιστήμη μπαίνει στην υπηρεσία του ανθρώπου με σκοπό να αντιμετωπίσει τις ασθένειές του, να παρατείνει τη δυνατότητα να χαρεί το φως της ζωής, να τον συνδράμει στην όσο το δυνατόν υπέρβαση του θανάτου. Η παραίτηση από τη ζωή θεωρούνταν και δεν παύει να είναι μια τρέλα! Κι αυτό γιατί ο άνθρωπος είναι πλασμένος για να ζει.

Ελάχιστα όμως συνειδητοποιούμε την διαφορά ανάμεσα στην έννοια της επιβίωσης και την έννοια της ζωής. Επιβιώνω σημαίνει τρώω, πίνω, κοιμάμαι, εργάζομαι, βγάζω χρήματα για να εξασφαλίσει

τα προς το ζην, εκτονώνομαι, αναπαράγομαι, ξεκουράζομαι, χαίρομαι ή λυπάμαι, όπως άλλοι. Ζω σημαίνει ότι όλες αυτές τις βιολογικές και κοινωνικές λειτουργίες τις μεταποιώ σε νόημα και στάση ζωής. Τρώω όσο μου χρειάζεται για την βιολογική μου υπόσταση, στερούμαι εκούσια την τροφή γιατί ξέρω ότι "ουκ επ' άρτω μόνο ζήσεται ο άνθρωπος". Εργάζομαι για να θεραπεύσω τις βιοτικές ανάγκες, αλλά εργάζομαι και το καλό και την αρετή. Συστήνω οικογένεια γιατί είμαι κοινωνικό ον, αλλά αγαπώ τον άλλο περισσότερο από μένα, γιατί μόνο μέσα από την σχέση έχει νόημα η κοινωνικότητα.

Η θυσία του Χριστού στο Γολγοθά ήταν άρνηση της βιολογικής επιβίωσης της ανθρώπινης φύσης, καθώς ο Χριστός ως Θεάνθρωπος και αναμάρτητος μπορούσε να μην πεθάνει. Ήταν όμως η σπουδαιότερη κατάφαση της ζωής, από την ίδια τη Ζωή. Όπως λέει ένα από τα πιο όμορφα εγκώμια της Μ. Παρασκευής, σαν τον πελεκάνο, που, όταν τα παιδιά του δηλητηριάζονται από το τσίμμημα του φιδιού, τρυπά τα πλευρά του και τους μεταγγίζει το αίμα του για να τα σώσει, πεθαίνοντας ο ίδιος, έτσι κι ο Χριστός μας δίνει το αίμα Του, για να σωθούμε από το δηλητήριο της αμαρτίας και του θανάτου και να ξαναβρούμε το αληθινό νόημα της ύπαρξής μας.

Η εποχή μας έχει ως σημείο αναφοράς την ατομική επιβίωση και αυτάρκεια. Η Εκκλησία μας προτείνει την θυσία του Χριστού ως τον τρόπο εκείνο που θα μας καταστήσει αληθινά ελεύθερους. Γιατί μόνο όταν παραιτείται κανείς από την απλή επιβίωση, για να πλημμυρίσει η ύπαρξή του από τη ζωή της πίστης, της σωτηρίας, της αγάπης για το

Χριστό και το συνάνθρωπο, όποια συνέπεια κι αν έχει αυτός ο δρόμος, τότε ζει την πραγματική ελευθερία. Κι αυτή η παραίτηση και ζωή της θυσίας, η υπέρβαση του εαυτού μας εξαιτίας της αγάπης, βιώνεται μόνο μέσα στην Εκκλησία, μέσα από την σταύρωση των παθών και την Ανάσταση της αρετής και του τρόπου που ο Χριστός έγινε πρότυπό του...

Μεγάλο Σάββατο

Το Μεγάλο Σάββατο η Εκκλησία μας κείται στην προσδοκία της Ανάστασης. Ο Χριστός βρίσκεται στον Άδη, το σώμα Του έχει ταφεί, χωρίς όμως να γνωρίζει την φθορά που γνωρίζουν όλοι οι νεκροί, καθώς παραμένει ενωμένο με την θεότητα, ενώ η ψυχή του Χριστού βρίσκεται στην κόλαση, στο χώρο του θανάτου, όπου κηρύπτει την μετάνοια. Ο Θεάνθρωπος Χριστός ολοκληρώνει το έργο της Θείας Οικονομίας, που είναι η ανάσταση όλης της Δημιουργίας και όλων των ανθρώπων, κι αυτών που ήταν εν ζωή, αλλά και αυτών που είχαν πεθάνει πριν τον ερχομό του Ιησού στον κόσμο. Ο έσχατος εχθρός του ανθρώπου, ο θάνατος, νικείται δια του θανάτου του Χριστού, και όλα κινούνται στην προσδοκία της Ανάστασης, της γνήσιας ελευθερίας.

Σ' έναν από τους πιο όμορφους ύμνους, που ολοκληρώνουν την ακολουθία του Όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου, διαβάζουμε τα εξής θαυμάσια λόγια: "Δεύτε ίδωμεν την ζωήν ημών εν τάφω κειμένην, ίνα τους εν τάφοις κειμένους ζωοποιήση. δεύτε σήμερον, τον εξ Ιούδα υπνούντα θεώμενοι, προφητικώς αυτώ εκβοήσωμεν. Αναπεσών κεκοιμήσαι ως λέων. τις εγερεί σε, βασιλεύ; αλλ' αναστήθι αυτεξουσίως, ο δους σεαυτόν υπέρ ημών εκουσίως. Κύριε, δόξα σοι". Το ποιητικό αυτό κείμενο αποτυπώνει το απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης, που αναφέρεται στον Ιακώβ. Ο Χριστός κοιμάται σαν το λιοντάρι, έτοιμος να ξυπνήσει, να αναστηθεί, να φέρει στον κόσμο την ελπίδα, τη χαρά της νίκης, την συντριβή του θανάτου, να φέρει στην ιστορία το πιο σπουδαίο μήνυμα, που άλλο ανώτερο δεν υπάρχει: ότι πλέον είμαστε ελεύθεροι και από το θάνατο.

Για τους περισσότερους ανθρώπους ο θάνατος είναι η έσχατη απόδειξη δουλείας. Είμαστε ανίσχυροι απέναντί του. Μπορούμε να τον απομακρύνουμε, αλλά όχι να τον υπερβούμε. Για τους περισσότερους ο θάνατος αποτελεί το βιολογικό και οριστικό τέρμα της ανθρώπινης ύπαρξης. Δεν υπάρχει λογική απόδειξη επιστροφής από το "επέκεινα", το μετά τον θάνα-

το, με αποτέλεσμα η θλίψη να είναι ανυπέρβλητη. Απέναντι στον θάνατο ο άνθρωπος ζει με τον φόβο ή εκείνη την ελπίδα ότι το τέλος δεν θα έλθει. Ο Χριστός έζησε τον θάνατο, όχι ως βιολογικό τέρμα ή ως αναπόδραστη κατάσταση, αλλά ως υπακοή στο θέλημα του Πατέρα Του. Έφτασε την φύση Του, που είχε την αθανασία δεδομένη, καθώς δεν είχε αμαρτία, στο κατώφλι του θανάτου και το πέρασε σωματικά, για να μας δείξει ότι ο θάνατος είναι το τέρμα, μόνο όταν συνοδεύεται από τον χωρισμό από το Θεό. Αυτός που ζει το Θεό με υπακοή στο θέλημά Του, αυτός που αγωνίζεται εναντίον της αμαρτίας, η οποία είναι ο θάνατος, ελευθερώνεται ακόμη και από τα δεσμά του θανάτου, γιατί ακολουθεί τον Χριστό.

"Εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει. εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρη", μας λέει ο Κύριος. Αυτό σημαίνει ότι ο θάνατος αποτελεί για μας τους θνητούς την αφορμή, πολύν καρπό να φέρουμε, αν ζούμε με υπακοή στο Θεό. Ο Χριστός μας δίδαξε ότι αυτό είναι κατορθωτό. Αν πεθάνουμε ως προς την αμαρτία, δηλαδή νεκρώσουμε τα πάθη και τις κακίες μας, τότε ουσιαστικά φέρουμε πολύν καρπό, της αγάπης, της αρετής, της πίστης στο Θεό, γιατί αυτό είναι το θέλημά Του για μας. Αν πεθάνει ο εγωισμός μας, με την άσκηση, την προσπάθεια, την ταπείνωση, την θυσία, τότε πολύν καρπό φέρουμε. Τραβάμε την χάρη και το έλεος του Θεού και τότε, ακόμα και ο βιολογικός θάνατος είναι το σημείο εκείνο της ζωής που μας απαλλάσσει από την φθορά και την αμαρτία και μας φέρνει κοντά σ' Αυτόν που πέθανε για μας, τον Χριστό.

Ο Χριστός αναπαύεται στον τάφο σωματικά. Ο Χριστός κηρύπτει στον Άδη τη Ζωή. Και θα αναστηθεί ως ο λέων, αυτεξουσίως, και θα τραβήξει μαζί Του όσους τον πίστεψαν, αλλά και όσους τον πιστεύουν, όσους τους αγγίζει το μήνυμα, το πρόσωπο, η κοινωνία μαζί Του. Ελευθερωνόμαστε από το θάνατο, χάρις στον θάνατο του Σωτήρα. Όλα πλέον είναι διαφορετικά. Δεν φοβόμαστε το θάνατο, γιατί θα μας πάει σ' Αυτόν που μας αγαπά και αγαπούμε. Και θα περιμένουμε την Δευτέρα Παρουσία, για να γευτεί και το σώμα μας, αυτή την ανεκλάλητη χαρά. Αυτή την ανεκλάλητη ελευθερία. Αυτή την ανεκλάλητη αιώνια ζωή.

Στο Μεγάλο Σάββατο βρίσκονται τα σώματα των ανθρώπων που έφυγαν από αυτή τη ζωή. Μα όσοι ζούμε την πίστη, όσοι αγαπούμε, όσοι συγχωρούμε, όσοι κοινωνούμε έχουμε μπει ήδη στην ογδόη ημέρα. Την ημέρα της Εκκλησίας. Την Ημέρα της Ανάστασης. Την Κυριακή, την ημέρα του Κυρίου...

Η Συνάντηση

Η Μεγάλη Εβδομάδα, η εβδομάδα των Παθών, είναι Μεγάλη, γιατί είναι μεγάλα και σημαντικά τα γεγονότα, που διαδραματίζονται μέσα σ' αυτήν. Είναι το αποκορύφωμα μιας πορείας, που ξεκίνησε από την αρχή της Σαρακοστής.

Πορεία προετοιμασίας για την προσωπική μας συνάντηση με τον Σταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό. Το τροπάριο, από την υμνολογία της Μεγάλης Δευτέρας, μας αποκαλύπτει το περιεχόμενο των γεγονότων αλλά και το σκοπό της Μεγάλης Εβδομάδας. «Δεύτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαῖθαρμέναις διανοίαις, συμπληρωθῶμεν αὐτῶ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῶ...».

Η Εκκλησία δεν εορτάζει το Πάσχα τυπικά, επαναλαμβάνοντας κάθε χρόνο κάποιους ύμνους ή τελετές, όπως τη Σταύρωση, τον Επιτάφιο και την Ανάσταση. Όλες αυτές οι εξωτερικές εκδηλώσεις αποτελούν τα ορατά, τα φανερά σημάδια του πραγματικού τρόπου ζωής, τον οποίο μας φανερώνει και μας προσκαλεί να ακολουθήσουμε στην καθημερινή μας ζωή η Εκκλησία.

Σημασία δεν έχει να αυξήσουμε την προσέλευσή μας στους ναούς αυτές τις ημέρες, να ακολουθήσουμε την περιφορά του Επιταφίου και στο τέλος να τσουγκρίσουμε τα κόκκινα αυγά, όταν ο ιερέας θα ψάλλει το Χριστός Ανέστη. Μέσα από τις ακολουθίες και τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας η Εκκλησία μας προσκαλεί σε μια προσωπική συνάντηση με τον Χριστό.

Κυριακή του Πάσχα

Η Κυριακή του Πάσχα είναι για την Εκκλησία η αφητηρία της νέας δημιουργίας. Η φθορά και ο θάνατος πλέον δεν έχουν καμία δύναμη στη ζωή του ανθρώπου και της κτίσης, αλλά "τα πάντα πεπληρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια". Αυτό φαντάζει οξύμωρο για τη νοοτροπία του κόσμου, καθώς όλοι διαπιστώνουμε την συνεχή καταστροφή του περιβάλλοντος, τον θάνατο που κρατά δέσμιον τον κάθε άνθρωπο, αλλά και το γεγονός ότι ο κόσμος μας ελάχιστα έχει αλλάξει, παρά τα μηνύματα και την παρουσία της πίστης στο Χριστό. Αδικίες και πόλεμοι γίνονται, τα συμφέροντα κυριαρχούν, η ζωή είναι πάντοτε απλόχερη για τους λίγους, ενώ οι πολλοί βιώνουν την δυσκολία, η πρόοδος δεν έχει εξασφαλίσει την ευτυχία, αλλά έχει εξοβελίσει το Θεό από την ζωή των πολλών.

Επομένως, το ερώτημα ποια είναι η σημασία της Ανάστασης για τον σημερινό άνθρωπο φαντάζει δυσκολοαπάντητο. Όσο κι αν η γλώσσα της θεολογίας δίνει περιγραφές του γεγονότος και φανερώνει σημεία, στα οποία θα μπορούσε κανείς να σταθεί, η πλειοψηφία των ανθρώπων περιμένει να ακούσει το "Χριστός Ανέστη" και να διασκορπισθεί, όπως περιγράφει ο στίχος: "Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν". Εκτός από την φαινομενική αταραξία του κόσμου και της ζωής, το ίδιο το μήνυμα της Ανάστασης δεν φαίνεται να αλλάζει και τους πολλούς.

Είμαστε όμως τα παιδιά του Αναστημένου Θεού. Ο Χριστός δεν είναι ένα κήρυγμα ηθικής, δεν είναι ένας κοινωνικός αναμορφωτής, δεν είναι ένας απλός επαναστάτης, διαφορετικός από τους άλλους, αλλά πάντως ένας από τους πολλούς που πέρασαν από

Ποιος είναι αυτός ο Χριστός; Από την Κυριακή των Βαΐων, μας τον παρουσιάζει ως Νυμφίο, ως Γαμπρό, δηλαδή, ο οποίος λαχταρά και ποθεί να συναντήσει τη Νύφη Του. Και Νύφη του Νυμφίου Χριστού είναι ο καθένας μας, όποιος κι αν είναι. Η εικόνα του Νυμφίου της Εκκλησίας διαφέρει από αυτή, που έχουμε εμείς με τα σημερινά κριτήρια.

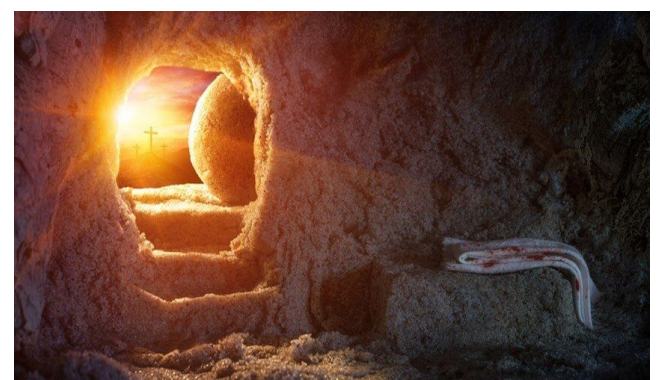
Είναι Νυμφίος, ποθεί και λαχταρά τη συνάντηση με τον καθένα μας, γι' αυτό εκουσίως, με τη θέλησή Του, προσφέρει τον Εαυτό Του, πάσχει χωρίς διαμαρτυρίες για τη Νύφη Του, για τον άνθρωπο. Ο Νυμφίος της Εκκλησίας είναι ο αιμόφυρτος, ο μαστιγωμένος, ο εμπαιγμένος και δεμένος Χριστός με το ακάνθινο στεφάνι της Αγάπης Του στο κεφάλι. Και εορτασμός του Πάσχα (που σημαίνει πέρασμα, διάβαση σ' έναν άλλο τρόπο ζωής) σημαίνει να δεχθώ αυτή την αγάπη του Νυμφίου Χριστού, να ανταποκριθώ στο κάλεσμά Του και να πορευτώ μαζί Του στον Σταυρό.

Να σταυρώσω την αμαρτία μου (την αποτυχία μου να αγαπήσω, την αποτυχία μου να δεχθώ την παρουσία του Άλλου στη ζωή μου), να σταυρώσω τον εγωκεντρισμό και την αυταρέσκειά μου και να πεθάνω. Δηλαδή, να πάψω να σκέφτομαι και να ζω μόνο για τον εαυτό μου, έτσι ώστε να αναστηθώ μαζί Του, να πραγματοποιήσω το πέρασμα, το δικό μου Πάσχα σ' έναν άλλο τρόπο ζωής, στον τρόπο της Αγάπης.

Από τον θάνατο έρχεται να μας ελευθερώσει ο Χριστός. Και θάνατος είναι η μοναξιά της ύπαρξής μου, η ερημιά της ζωής μου, η στέρηση της πραγματικής χαράς, που προσφέρει η συνύπαρξη με τον Άλλο. Από αυτόν τον θάνατο έρχεται να μας ελευθερώσει ο Χριστός, σταυρώνοντας τον Εαυτό Του. Πεθαίνει πάνω στον Σταυρό εκουσίως, ελεύθερα και αγαπητικά, και μ' αυτόν τον τρόπο νεκρώνει την αυτονόμηση του ανθρώπου, την προσπάθεια και την επιδίωξή του να υπάρχει

μόνο αυτός, να υπάρχουν οι άλλοι μόνο για τον ίδιο. Και μας προσκαλεί μέσα από το μυστήριο της Μετανοίας (με τάνοια σημαίνει αλλαγή του νου, αλλαγή του τρόπου σκέψης, αλλαγή της ζωής μας) και της Εξομολόγησης της ομολογίας της αποτυχίας μας να αγαπήσωμαι πραγματικά αλλά και προσπάθεια για μια καινούργια αρχή.

Να σταυρώσουμε τις εγωκεντρικές μας απαιτήσεις, να ξεπεράσουμε τον θάνατο της μοναξιάς και να ζήσουμε τη χαρά της Ανάστασης, της συνεύρεσης και της συμπόρευσής μας, της συνύπαρξής μας με τον Θεό, το συνάνθρωπο, τη φύση και το περιβάλλον. Καλό Πάσχα· πέρασμα και γέυση ενός άλλου τρόπου ζωής, της Αγάπης.

την ανθρώπινη ιστορία. Ο Χριστός είναι ο Θεός που γίνεται άνθρωπος, κρατώντας τη Θεότητά Του, για να μας κάνει θεούς κατά χάριν, δηλαδή να ζούμε αιώνια, να μας απαλλάξει από τον θάνατο και τη φθορά. Για μας που πιστεύουμε σ' Αυτόν, αλλά και για όλο τον κόσμο, και γι' αυτούς ακόμη που δεν τον πίστεψαν και δεν θα τον πιστέψουν, ο Χριστός έφερε αυτή την καινούργια δημιουργία, την Εκκλησία.

Σ' αυτήν και το τελευταίο φυλλαράκι έχει αξία, καθώς και μέσα απ' αυτό μπορούμε να θαυμάσουμε την ομορφιά της ζωής, που ο Θεός έπλασε. Μπορούμε να θαυμάσουμε το μυστήριο της αγάπης, την μεταμόρφωση του καθενός που πιστεύει κι αγωνίζεται, τη δύναμη της μετανοίας, την δύναμη της αγιότητας που αγκαλιάζει τον Άλλο και όλο τον κόσμο. Τη δύναμη εκείνη που κάνει την Εκκλησία να προχωρά 20 αιώνες, χωρίς τα λάθη των όσων την απαρτίζουν να την καταστρέφουν, χωρίς το αίμα και οι διωγμοί να αποτρέπουν την πίστη, αλλά να την αυξάνουν. Την δύναμη εκείνη που δίνει ελπίδα και στον τελευταίο άνθρωπο της γης.

Αν τα πάντα γίνονται καινούργια, αν η φθορά και ο θάνατος καταργούνται, αυτό μπορούμε να το ζήσουμε, μόνο με το να δούμε τον Χριστό ως προσωπικό Θεό μας, ως Σταυρωμένο για μας προσωπικά, ως Αναστημένο για μας προσωπικά, ως ερχόμενο για μας προσωπικά. Στην σχέση βρίσκεται το νόημα της Πίστης, στη σχέση βρίσκεται το νόημα της Ανάστασης, στη σχέση με τον Χριστό επαναποκτούμε ως δωρεά την γνήσια και μοναδική ελευθερία, του να μπορούμε να είμαστε παιδιά Του, παιδιά της Ανάστασης.

Όσοι ζούμε το φως που πλημμυρίζει την κτίση, το φως που ανατέλλει από τον Πανάγιο Τάφο, όσοι ζούμε την Ανάσταση στις καρδιές μας πιστεύοντας, συγχωρώντας, κοινωνώντας με το Χριστό και τον συνάνθρωπο δεν αγνοούμε τον ταρταμένο κόσμο μας. Αγωνιζόμαστε να τον καλύτερέσουμε. Αλλά, η ελπίδα μας είναι η Αναστάσιμη Ελευθερία. Ξεφεύγουμε, ζώντας στον πλημμυρισμένο από το Φως του Χριστού εσωτερικό μας κόσμο, από ό,τι μας θανατώνει. Και γευόμαστε, μένοντας στην αναστάσιμη και σε κάθε Θεία Λειτουργία την

μετάληψη του Φωτός, την μετάληψη του Χριστού, ζώντας τη χαρά στο πρόσωπο του αδελφού μας και περιμένοντας την στιγμή εκείνη που ο Αναστημένος Χριστός θα μας αρπάξει στην ουράνια βασιλεία Του, περνώντας με το Πάσχα του θανάτου στην χαρά της άλλης βιοτής, της αιώνιας, της Αναστάσιμης, της μοναδικά ελεύθερης.

Ζούμε την μυστική χαρά σήμερα, έχουμε την Αναστάσιμη φωνή του Χριστού άγκυρα ελπίδας στη ζωή μας. Δεν μένουμε στα λαογραφικά έθιμα, αλλά μετανοημένοι, σταυρωμένοι ως προς τα πάθη μας, πανηγυρίζουμε και γιορτάζουμε "μη εν ζύμη παλαιά, μηδέ εν ζύμη κακίας και πονηρίας, αλλ' εν αζύμοις ελικρινείας και αληθείας", όπως λέει ο Παύλος. Και ζυμώνουμε ως μικρά ζύμη, όλο το φύραμα, καλώντας όλο τον κόσμο να μετάσχει στη χαρά. Γινόμαστε οι χριστιανοί σήμερα το προζύμι που φτιάχνει τον άρτο της ζωής, την Εκκλησία, την Ελπίδα, την Αλήθεια. Την Ελευθερία της Ανάστασης...

πρωτοπ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezas@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα Νέων
και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
 και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

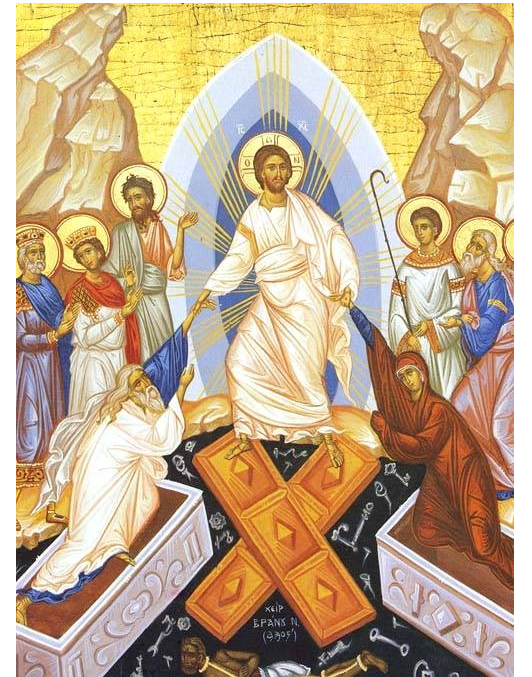
[κάνε κλικ στον σύνδεσμο](#)

Το Πάσχα, η γιορτή της Ανάστασης του Σωτήρος, είναι, πάνω απ' όλα, μια γιορτή μεγάλης χαράς. Όταν ο αναστημένος Χριστός συναντά τις μυροφόρες, καθώς φεύγουν από το μνήμα, το πρώτο πράγμα που τους λέει είναι η λέξη «Χαίρετε». Όσον αφορά σ' αυτή την πασχάλια χαρά, τρία σημεία έχουν ιδιαίτερη αξία: είναι χαρά προσωπική, είναι χαρά συμπαντική και είναι χαρά ευχαριστιακή. Το Πάσχα είναι μια χαρά προσωπική. Έτσι, κατά πώς το βεβαιώνουμε στον πασχάλιο κανόνα της αναστάσιμης ακολουθίας: «Χθες συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι».

Ο θάνατος του Σωτήρος, η Ταφή και η Τριήμερος Ανάστασή Του, δεν υπάρχουν για να τα ατενίζουμε απλά ως συμβάντα του απώτερου παρελθόντος, αλλά για να τα βιώνει ο καθένας μας ως τεκταινόμενα μέσα στην ίδια του τη ζωή. Υπάρχουν για να είναι άμεσα και προσωπικά. Εγώ σταυρώνομαι με τον Χριστό, εγώ θάβομαι μαζί Του και είμαι εγώ που ανασταίνομαι εκ νεκρών μαζί με Εκείνον. Η Ανάσταση του Χριστού είναι, ταυτόχρονα και η ανακαίνιση η δική μου, η επαναδημιουργία μου. Είναι ευλογημένοι όσοι το αισθάνονται αυτό στην καρδιά τους τη νύχτα της Αναστάσεως Το Πάσχα είναι μια χαρά συμπαντική. Οι ακτίνες του αναστάσιμου φωτός διεισδύουν σ' ολόκληρη την κτίση. Μέσα από εμάς, τους ανθρώπους, η πασχάλια χαρά κοινωνείται στον κόσμο της φύσης – στα ζώα, στον αέρα, στο νερό, σε καθετί που έρχεται στη ζωή την άνοιξη. Και πάλι, ο αναστάσιμος κανόνας τονίζει εμφαντικά αυτό το στοιχείο: «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραίνεσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και αόρατος· Χριστός γαρ εγήγερται».

Στην Ορθόδοξη Ρωσία, υπήρχε κάποτε το έθιμο -μπορεί και να επιβιώνει μέχρι σήμερα σε κάποιες περιοχές- να σταματάνε οι αγρότες, γυρίζοντας από την αναστάσιμη ακολουθία και, κρατώντας το άγιο φως, στους στάβλους των ζώων, και να ψέλνουν τον αναστάσιμο ύμνο στα άλογα και τα κοπάδια – «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών...». Δεν υπήρχε τίποτα το γλυκερό σ' αυτό· ήταν μια αναγνώριση της ζωντανής αλήθειας. Οι άνθρωποι δε σώζονται από τον κόσμο, αλλά μαζί με τον κόσμο. Ευλογημένοι είναι αυτοί που, κατά τη διάρκεια της αναστάσιμης νύχτας, εισέρχονται σε έναν μεταμορφωμένο κόσμο! Το Πάσχα είναι επίσης μια χαρά ευχαριστιακή. Ο Κύριος δεν αποσύρθηκε από ανάμεσά μας κατά την Ανάληψη, αλλά μας άφησε τη Θεία Ευχαριστία ως έναν διαρκή δεσμό. Τρώγοντας τον ουράνιο Άρτο και πίνοντας από το Ποτήριο της ζωής, ενωνόμαστε, εν Πνεύματι Αγίω, με τον αναστημένο και δοξασμένο Χριστό. Για να παραπέμψουμε για μια ακόμη φορά στον αναστάσιμο: «Ω, Πάσχα το μέγα, και ιερώτατον Χριστέ, ω, σοφία και Λόγε, του Θεού και δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τη Ανεσπέρω ημέρα της βασιλείας σου».

Η πασχάλια χαρά σχετίζεται άμεσα με τη χαρά της Κοινωνίας. Δεχόμενοι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού στην Ευχαριστία, συμμετέχουμε από τώρα στο Μεσσιανικό Δείπνο, που θα γευτούμε «εκτυπώτερον» κατά την «ανέσπερη ημέρα» της ουράνιας Βασιλείας. Το Πάσχα είναι ακριβώς η αφετηρία, ο διαφανής και αμετάθετος εγκαινιασμός αυτής της «ανέσπερης ημέρας». Κι είναι πραγματικά ευλογημένοι εκείνοι που, καθώς λαμβάνουν τη Θεία Κοινωνία το βράδυ της Αναστάσεως, βιώνουν την παρουσία της ερχόμενης Βασιλείας

Χριστός ανέστη εκ νεκρών,
 θανάτω θάνατον πατήσας,
 και τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
 ζῶν χαρισάμενος!

Η Ορθοδοξία και η Ανάσταση

Το πιο βαθύ θεμέλιο της ελπίδας και της χαράς που πλημμυρίζουν την Ορθόδοξη λατρεία και που χαρακτηρίζουν την Ορθοδοξία είναι η ανάσταση του Χριστού μας.

Η εορτή του Πάσχα, που αποτελεί το κέντρο της ορθόδοξης λατρείας, είναι μια έκρηξη χαράς, όμοια μ' εκείνη που ένιωσαν οι μαθητές όταν είδαν τον αναστημένο Κύριο. Είναι η έκρηξη της χαράς του κόσμου μπροστά στον θρίαμβο της ζωής, μετά τη δυσβάστακτη θλίψη του θανάτου, που και ο ίδιος ο Κύριος της ζωής δοκίμασε για να γίνει άνθρωπος. «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραίνεσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω· εορταζέτω γουν πάσα κτίσις την έγερσιν Χριστού... Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος».

Όλα είναι γεμάτα από τη βεβαιότητα της ζωής, αφού προηγουμένως όλα είχαν βαδίσει αμείλικτα προς το θάνατο. Ο Ρώσος θεολόγος Alexandre Schmemmann λέει ότι η χαρά της Ανάστασης είναι στην πραγματικότητα η αληθινή χαρμόσυνη αγγελία. Είναι το Ευαγγέλιο που έφερε ο χριστιανισμός και το κηρύττει στον κόσμο. Αν ο χριστιανισμός δεν έδινε πια αυτή τη μοναδική χαρά στον κόσμο, θα έπαυε να υπάρχει ο λόγος της ύπαρξής του. Αυτή τη χαρά της Ανάστασης αναγγέλλει η Εκκλησία κάθε Κυριακή, αφού κάθε Κυριακή είναι αφιερωμένη στην Ανάσταση.

Στην πραγματικότητα, ολόκληρη η λατρεία συγκλονίζεται από τη χαρά της Ανάστασης, γιατί τη διαπερνά η εσχατολογική τάση της ελπίδας στην Ανάσταση. «Νυν πάντα πεπλήρωται φώς, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια», ανακράζει η Εκκλησία τη νύχτα της Ανάστασης. Όταν ο κόσμος, υποδουλωμένος στον θάνατο, είχε χάσει το νόημα του και, αγνοώντας το σχέδιο του ουρανού, βάδιζε προς το χείλος της καταστροφής, προς το άλογο, τότε αναπήδησε από το μνημείο η ζωή.

Η ζωή αυτή γέμισε τον κόσμο ολόκληρο, και τον χρόνο, με νόημα. Μας αποκάλυψε και πάλι την ευδοκία των ουρανών για τον κόσμο, αποκάλυπτοντας ταυτόχρονα στους ίδιους τους αγγέλους το νόημα της δημιουργίας. Ο χρόνος μεταμορφώνεται τώρα, από έναν χρόνο π ρ ο σ α ν α τ ο λ ι σ μ έ ν ο στον θάνατο, από έναν χρόνο που κυλιέται μέσα στο σκοτάδι του ανοήτου, σ' έναν χρόνο προσανατολισμένον στην Ανάσταση, σε μια φωτεινή εξέλιξη, μια ατέλειωτη γιορτή.

Κάθε περίοδος του χρόνου, όλες οι ημέρες του έτους έγιναν γιορτές, δίνοντάς μας τη βεβαιότητα ότι μας οδηγούν προς την Ανάσταση, όπως οδήγησαν στη δοξασμένη ζωή και τους αγίους που γιορτάζουμε μ' αυτές.

Για να το πούμε καλλίτερα, όλες οι ημέρες έγιναν παραμονή της αιώνιας Κυριακής, όπως οι ημέρες της Εβδομάδας έγιναν παραμονές της Κυριακής. Γιατί μας καλούν ακόμη σε μια προσπάθεια παρόμοια μ' εκείνη των αγίων στην επίγεια ζωή τους, για να καταλήξουμε στην μακάρια ανάπαυση.

Η Ορθοδοξία υπογραμμίζει με ιδιαίτερη επιμονή την πίστη στον θρίαμβο της ζωής. Ο αγώνας μεταξύ θανάτου και ζωής, τόσο καιρό αμφίβολος, τερματίστηκε τώρα με τον οριστικό θρίαμβο της ζωής. Δε φοβόμαστε πια τον θάνατο. Ο θάνατος δε μας λυπεί πια, γιατί είναι το πέρασμα στην αληθινή ζωή, της οποίας έχουμε κιόλας την πρόγευση. Η ανάμειξη του λογικού και του άλογου, αποτυπωμένη σ' όλα τα δημιουργήματα με το γεγονός ότι, από τη μια πλευρά υπήρχαν και από την άλλη ήταν υποταγμένα στον θάνατο, έδωκε τώρα τη θέση της σε μια κατάσταση μοναδική, γεμάτη νόημα.

Η ζωή θριάμβευσε πέρα για πέρα και οριστικά πάνω στην ανυπαρξία και τη θλίψη. Με την Ανάσταση, ολόκληρη η δημιουργία βρήκε τον προορισμό της στην αιώνια ζωή, αφού ανακτήθηκε από τον δημιουργό της.

Αντίθετα, στον δυτικό χριστιανισμό, είναι τόσο ισχυρή η αίσθηση του τρόμου από την πώση του ανθρώπου και από το μέγεθος της θυσίας, που έπρεπε να υποστεί γι' αυτήν, ώστε να μην μπορεί κανείς να νιώσει εύκολα τη χαρά και το φως που έφερε στη ζωή μας η Ανάσταση του Χριστού

